

Na streche nášho domu pozerám na západ slnka nad horami okolo Jeruzalema. Práve som prišiel z chrámu. Ešte stále cítim pach zápalných obiet, ktoré sa v chráme deň čo deň prinášajú. Ale dnešný deň bol akýsi iný oproti tým predošlým. Rutinu obiet tak všednú pre každého, kto do chrámu vždy vošiel, narušila dnes dvojica akýchsi chudákov – manželov, ktorí prišli obetovať Bohu svojho prvorodeného. Samozrejme, že nemali na nič viac, iba na dva holúbky, ktoré vystupujúc po schodoch niesli do chrámu na obetu namiesto ich syna. Povieťe si: „Nič zvláštne, takých je tu každý deň až až.“ Ale títo boli akýsi iní.

Totíž práve dnes ráno ma môj veľmi dobrý priateľ – staručký Simeon, ktorého si tu v Jeruzaleme každý poriadny človek váži, človek spravodlivý a môj veľký vzor, zastavil pred vstupom do chrámu a dosť naliehavo začal rozprávať: „Šimon, vieš, že sa už dlhé roky modlím za príchod toho, kto zničí naše otroctvo, rozšliape nášho nepriateľa, oslobodí nás a my budeme konečne slobodní... Už som veľmi starý, ale stále verím, že príde, že Boh raz vypočuje moju modlitbu a pošle Mesiáša. No a práve včera o takomto čase, keď som sa tak ako každý deň modlil v chráme, zrazu na mňa doľahli obrovské pochybnosti a strach z toho, že Mesiáš nepríde, že v tomto otroctve zomrieme – ja, ty, my všetci, že záchrana jednoducho nepríde. Cez hustý mrak týchto pochybností mi však ako lúč vychádzajúceho slnka do tmy noci odrazu zasvietila drobná myšlienka: „Čo ak taký Mesiáš, ktorý vyslobodí Izrael spod nadvlády Ríma, ani nemá prísť, čo ak Boh plánuje poslať Osloboditeľa spod vlády niečoho iného. Ved' aj keď sú mnohé národy slobodné, koľko ľudí medzi nimi stále zomiera kvôli chladu a bezcitnosti iných okolo. Koľko slobodných ľudí aj tak zaživa vo vnútri zomiera kvôli skrytej nenávisti iných, pohrdaniu inými, kvôli pýche a namyslenosti, či zvrátenosti a egoizmu slobodných ľudí. Nie, toto terajšie otroctvo v okovách zo železa nie je tak zhubné a sebazničujúce ako otroctvo zla v každom z nás...“ Odrazu zastavil svoju reč a otočil sa. Očami niekoho hľadal v tom obrovskom

Ak to chceš aj ty

Napísal Balek Robert
Streda, 11 Marec 2009 08:42

dave, vystupujúcom po schodoch do chrámu. Ako zasiahnutý bleskom zrazu bez slova vysvetlenia unáhle prepletajúc nohy ako starý človek vyrazil práve za tou dvojicou chudákov s dieťaťom v náručí.

Sled udalostí potom nabral rýchly spád. Kým som sa spamätal, Simeon už bol ďaleko v dave predo mnou. Keď som ho konečne zazrel, uvidel som jeho rozžiarenú tvár ako nikdy pred tým. V náručí držal malého chlapčeka a pozerajúc kdesi do diaľky čosi hovoril. Keď som dobehol blízko k nemu začul som v tom hluku okolo už iba posledné slová, ktorým som nerozumel: „...svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu.“ Dieťa odovzdával prekvapeným rodičom. V očiach jeho matky som však zazrel napriek začudovaniu aj záblesk hlbokého porozumenia toho, čo Simeon rozprával. Keď ich požehnal, ako to robieva každému, s kým sa lúči, povedal niečo polohlasne matke dieťaťa. Nezachytil som veľa slov, iba zopár slov uprostred: „tvoju dušu prenikne meč...“ Tak tomuto som už naozaj nerozumel. Nechal ich odísť. Stál tam dlho hľadiac za nimi s akousi radosťou a nádejou v očiach. „Čo to všetko malo znamenať, Simeon?“ – vytrhol som ho svojou otázkou z jeho myšlienok. „Ach, prepáč, nedopovedal som ti to...“ prebral sa Simeon a pokračoval: „V mojich pochybnostiach som si hlboko uvedomil, že potrebujeme práve takého Mesiáša, ktorý nás oslobodí od pút zla a hriechov v nás, ktoré nás ťažia, ktorý nás privedie do skutočnej slobody ducha, slobody dobra a lásky. A vtedy ma kdesi hlboko vnútri zrazu prenikla istota, že ho ešte uvidím, že nezomriem, kým neuvidím toho, koho Boh pošle, aby zničil moc zla. Ako to urobí, neviem, ale viem, že mnohí to neprijmú, mnohým bude vyhovovať otroctvo zla, lebo z neho budú ťažiť pre tento život pohodlie, aspoň na chvíľu vrtkavé potešenie a zábavu, hýrenie a pôžitky akéhokoľvek druhu, hoci budú cítiť, že ich zlo ničí a zvnútra zožiera. Pre týchto bude on znamenať pád. Zmobilizujú však pred tým všetku silu zla, aby ho zničili, a určite ho zničia... Ale kdesi hlboko cítim, že práve to Boh využije, aby zachránil mnohých... veď vieš, aký je náš Boh nepredvídateľný...“ Ešte som sa otočil, či ich niekde s dieťaťom nezazriem, ale už boli beznádejne ponorení do mora pútnikov v Jeruzaleme. Nemal som už žiadnu šancu ich nájsť a tiež ako Simeon podržať nového Mesiáša vo svojich rukách. Simeon asi vytušil z môjho pohľadu túto túžbu, keď povedal: „Neboj sa, on príde. Si ešte veľmi mladý. Buď pozorný, on sa objaví v správny čas. Potom zanechaj všetko a nasleduj ho. A počúvaj jeho slová, aby pre teba znamenal povstanie z hriechov k novému životu. Pamätaj, že čokoľvek urobíš zlé, on ťa z toho zla vyslobodí, ak to budeš chcieť aj ty...“ „Šimon, večera!“ – rozsekla moje spomienky na tento záhadný deň moja mama. Aj západ slnka už dávno vyhasol. Ešte chvíľu sedím a nechávam v mysli doznievať Simeonove slová: „Ak to budeš chcieť aj ty... ak to budeš chcieť aj ty...“ Pomaly schádzam dolu k večeri s nádejou, že raz naozaj toho Mesiáša stretnem a napriek svojej hriešnosti mu raz určite poviem: „Viem, kto si! Ty si skutočný Mesiáš, ktorý mal prísť...“